

Tko je doveo robove u Ameriku?

WHO Brought
the Slaves
to America

Walter White Jr., 1968.

Prijevod na hrvatski:

Tko je doveo robove u Ameriku?

Priča o robovima u Americi počinje s *Kristoforom Kolumbom*. Njegovo putovanje u Ameriku nije financirala *kraljica Isabella* nego *Luis de Santangelo*, koji je sakupio iznos od 17 000 dukata (oko 5000 funti = današnjih 50 000 funti) kako bi financirao putovanje, koje je počelo 3. kolovoza 1492. godine.

Kolumbo je bio u pratnji petorice 'maranosa' (židovi koji su promijenili svoju vjeru i navodno postali katolici), *Luis de Torres*, prevoditelj, *Marco*, kirurg, *Bemal*, liječnik, *Alonzo de la Calle* i *Gabriel Sanchez*.

Gabriel Sanchez je, potaknut ostalom četvoricom židova, dao Kolumbu ideju o zarobljavanju 500 indijanaca i prodavanju istih kao robove u Sevillu u Španjolskoj, što je i učinjeno. Kolumbo nije dobio ni dio novca od prodaje robova, već je postao žrtva urote koju je potaknuo Bemal, brodski doktor. On Kolumbo, doživio je nepravdu i zatočenje kao svoju nagradu. Izdan od strane petorice maranosa (židova) kojima je vjerovao i pomogao. Ovo, ironično, je bio početak ropstva u Americi.

židovi su bili protjerani iz Španjolske 2. kolovoza 1492., te iz Portugala 1497. Mnogi od ovih židova su emigrirali u Nizozemsku, gdje su uspostavili nizozemsko-karipsku tvrtku kojom bi eksploatirali Novi svijet.

1654., prvi je židov, *Jacob Barsimson*, emigrirao iz Nizozemske u New Amsterdam (New York) i u slijedećem su ga desetljeću mnogi slijedili, smjestivši se diljem istočne obale prvenstveno u New Amsterdamu i Newportu, na Rhode Islandu. Bilo im je zabranjeno prema odredbama guvernera *Petera Stuyvesanta* uključiti se u domaće gospodarstvo, tako da su ubrzo otkrili da će teritoriji nastanjeni Indijancima biti plodno tlo. Nije bilo nikakvih zakona koji bi spriječili židove da trguju s Indijancima.

Prvi židov koji je počeo trgovati s Indijancima bio je *Hayman Levy*, koji je uvezio jeftine staklene kuglice, tekstil, naušnice, trake za nadlaktice i drugi jeftin nakit iz Nizozemske koji je bio mijenjan za kola s krznom. Haymanu Levyju su se uskoro pridružili židovi *Nicholas Lowe* i *Joseph Simon*. Lowe je bio začetnik ideje o razmjeni ruma i viskija s Indijancima, te je postavio uređaj za destilaciju u Newportu, gdje su ta dva pića proizvođena. Već u kratko vrijeme u Newportu je bilo 22 uređaja za destilaciju, svi u vlasništvu židova, koji su proizvodili i distribuirali „vatrenu vodu“. Priča o sknavljenju Indijanaca i njihovim pokoljima prvih doseljenika, dramatična je priča za sebe.

Od velike je važnosti pojmiti morsku luku Newporta. Važno je kako bi se prepoznao židovski udio u trgovini robova. Postojalo je jedno razdoblje u kojemu se na nju najobičnije gledalo kao na "židovski Newport – svjetsko središte trgovine robovima". Sveukupno je u to vrijeme bilo u sjevernoj Americi šest židovskih općina: Newport, Charleston, New York, Philadelphia, Richmond, i Savanuah. Također je bilo puno drugih židova, raštrkanih preko cijele Istočne obale. Iako je New York bio prvi što se tiče naseljenja židova u sjevernoj Americi, Newport drži drugo mjesto.

New York je također bio glavni izvor košer mesa, opskrbljujući sjeverno američki prostor, zatim Karibi i također južna Amerika. Sada je Newport zavladao! Newport je

Tko je doveo robove u Ameriku?

također postao velika trgovinska luka istočne obale sjeverne Amerike. Tamo su se nalazili predstavnici drugih luka, kako bi razmijenili robu. Newport je, kao što je ranije spomenuto, zauzimao istaknuto mjesto u trgovini s rumom, viskijem, i alkoholnim pićima. I da zaključimo, konačno je postao glavno središte trgovanja s robovima. Iz ove su luke brodovi krenuli na put preko oceana, kako bi otišli po svoj crni ljudski teret te u njihovu zamjenu dobili velike svote novca.

Autentičan izvještaj iz tog doba ukazuje na to da su "teret"sa 128 brodova s robovima, istovarenih na primjer u Charlestonu, unutar jedne godine, sa 120 od njih potpisali židovi iz Newporta i Charlestona svojim vlastitim imenom. O preostalima se može samo nagađati, iako su ušli kao Boston, Norfolk, i Baltimore, njihovi pravi vlasnici su bili isto tako židovski trgovci robovima iz Newporta i Charlestona.

židovski udio u svim poslovima Newporta moguće je procijeniti ako se uzmu u obzir pothvati usamljenog židova, Portugalca *Aarona Lopeza*, koji je imao značajnu ulogu u općoj priči o židovima i ropstvu.

Aaron Lopez

Sva trgovina Kolonija, i kasnije Države Rhode Islanda, (koja je uključivala Newport), trošak utovara, koncesije, potvrde i lučka namirenja nosila su potpis židova Aarona Lopeza. Ovo sve događalo se u godinama od 1726. do 1774. Zato je imao pod svojom kontrolom gotovo pedeset godina više od 50% svih poslova. Uz druge brodove koje je posjedovao, ali su plovili pod drugim imenima.

Godine 1749., osnovana je prva masonska loža. 90% članova ove prve lože su bili židovi. A zna se da su primljeni bili samo tako zvani "istaknuti" pojedinci. Dvadeset godina kasnije, osnovana je druga masonska loža, "Kralj David". Činjenica je da su svi članovi bili židovi.

U međuvremenu, židovski utjecaj u Newportu dosegnuo je takve razmjere da ih je predsjednik *George Washington* odlučio posjetiti. Za njegov su dolazak, obje masonske lože poslale izaslanika – židova nazvanog *Moses Seixas* – da pridu predsjedniku s molbom, u kojoj su židovi Newporta napomenuli: "Ako dopuštate djeci Abrahamovoj da

Tko je doveo robove u Ameriku?

Vam pridu sa zahtjevom, da Vam kažu da Vas poštujemo i da osjećamo savezništvo...i tada: "Dosada su vrijedna prava slobodnih građana bila nepoštivana. Ipak, sada vidimo novu vladu koja će koristiti narodu, vladu koja radi na dostojanstvo naroda, vlada, koja ne sankcionira pobožništvo i ne progona židove, prije se bori za slobodu uma, na koju svatko ima pravo, bilo koje nacionalnosti i jezika, kao dio velikog vladinog aparata“

Nužno je u ovom trenutku uzeti u obzir otkrića o tome tko je u stvarnosti dobio tu legendarnu slobodu u Americi pri osnivanju unije. Da bi bili sigurni, područje je postalo nezavisno i odvojeno od engleske nadležnosti. Ipak, iz zahtjeva kojeg je Moses Seixas ponudio predsjedniku Washingtonu u ime židova iz Newporta možemo vidjeti da nisu u biti na umu imali ovakvu slobodu. Bili su zabrinuti samo za sebe, i njihova "vlastita građanska prava", koja su bila uskraćena. Zbog toga su židovi, nakon američkog rata za nezavisnost dobili jednaka prava, te bili oslobođeni svih ograničenja! A crnci? Rat za nezavisnost nije ništa promijenio, ostali su robovi! Godine 1750. svaki šesti u populaciji New Yorka bio je crnac, te proporcionalno u južnim dijelovima zemlje, bročano su nadjačali druge, ali proglašenje slobode ih nije dotaknulo. Više o ovome kasnije.

Istražimo detaljnije nesretni biznis židova koji im je dao utjecaj i moć, kako bi mogli pojmiti trgovinu robovima; jer toliko je toga napisano od tada od strane gorljivih židovskih pisaca, da se u ovom trenutku, puno vremena nakon što je uklonjeno može pojaviti u pravom obliku, jer faktor vremena ima tendenciju činiti stvari nebuloznima. Slijedimo putovanje jednog broda, u vlasništvu trgovca robovima, Aarona Lopeza, koji je mnogo puta putovao na afričku obalu.

Na primjer, u mjesecu svibnju 1752., brod "Abigail" opremljen s otprilike 9000 galona ruma (oko 360 hl), velikom zalihom željeznih okova za ruke i noge, pištolja, baruta, sablji, i mnoštvom bezvrijednih limenih ukrasa, i pod zapovijedi židovskog kapetana Freedmana, isplovio je za Afriku. Posadu su činila dvojica prijatelja i šestorica mornara. Tri i pol mjeseca kasnije došli su do afričke obale. U međuvremenu su tamo židovski trgovci robovima napravili afričku agenciju, koja ih je okupljala i pripremala za prodaju. Ova se organizacija, prodirući duboko u Afriku uvelike razgranala, na vođe grupa, seoske poglavice itd. Ova metoda pridobivanja lokalnih vođa za židovsku trgovinu robljem, bila je slična onoj koju su židovi primjenjivali na Indijance.

Isprva su im predstavili rum, a zatim su se našli u alkoholnom deliriju. Kada više nisu imali za dati zlatne prašine i slonovače, bili su primorani prodavati svoje potomke. Isprva svoje žene, a zatim svoju djecu. Zatim su počeli međusobno ratovati, što su smislili i potaknuli u većini slučajeva židovi, a ako bi uhvatili zarobljenike i njih bi zamijenili za rum, municiju i oružje, koristeći sve to za još novih zarobljavanja crnaca. Ulovljeni crnci bili bi vezani po dvojica i odvođeni preko srednjovjekovnih šuma do obale. To je zahtijevalo tjedne putovanja, te bi se neki od njih često razboljeli, ili padali od iscrpljenosti u nemogućnosti da se opet podignu, unatoč motivacijskom biču. Bili bi ostavljeni da umru, kao hrana divljim životinjama. Nije bilo neuobičajeno vidjeti kosti mrtvih kako leže pod tropskim suncem, kao tužan i sablastan podsjetnik onima koji će tek gaziti po ovom putu.

Tko je doveo robove u Ameriku?

Izračunato je da je bi od onih crnaca koji su to uspjeli preživjeti 9 od 10 umrlo ako se još uzme u obzir preostali dugačak put preko oceana do američkog tla! I ako se uzme u obzir da je godišnje istrijebljeno milijun crnih robova, tek se tada može pojmiti mučno istrijebljenje afričkog naroda.

Sada je Afrika slabo naseljena, ne samo zbog 1000000 doslovno iz koliba izvučenih, već zbog pet do devet milijuna koji nikada nisu došli na planirano odredište. Kada bi bili dovedeni do obale, bili bi zavezani zajedno, što je trebalo potrajati do dolaska novog transportnog broda. Posrednici bi – mnogi od njih židovi – koji su predstavljali šefove, počeli posao s kapetanom. Svaki crnac bi mu zasebno bio pokazan. Ali kapetani su naučili biti sumnjičavi. Crnac bi morao pomicati prste, ruke, noge te cijelo tijelo kako bi se uvjerilo da nema nikakvih fraktura. Čak su bi se i zubi pregledavali. Ako bi koji nedostajao smanjila bi mu se cijena. Mnogi su židovski posrednici znali tretirati bolesne crnce kemikalijama kako bi ih prodali kao zdrave. Svaki crnac je procjenjivan na otprilike 100 galona ruma (oko 400 litara), 100 funti baruta (oko 50 kg), ili u novcu 18-20 dolara. Bilješke kapetana nam govore da je 5. rujna 1763. na jednom crncu cjenkanjem između različitih posrednika zarađeno čak 200 galona ruma. žena ispod 25 godina bi jednako vrijedila, jednako trudna ili ne, ako bi bila zdrava i lijepa. A one iznad 25 godina izgubile bi 25%.

I tu bi trebalo spomenuti da su te crnce isti posrednici koji su ih nabavili na afričkoj obali za 20 do 40 dolara, prodavali u Americi za 2000 dolara. Eto jednog načina na koji su židovi stekli takva bogatstva. Prema cjeniku, *kapetan Freedmann* bi platio račun, bilo u robi ili novcu. Također se sjetio savjeta kojeg su mu dali njegovi židovski zaposlenici kada je iz Newporta krenuo za Afriku: „U rum ulijevaj što je moguće više vode.“ Na ovaj su način crnačke poglavice bili prevareni dvaput od strane židova iz Newporta! Slijedeći korak bio je obrijati glave potrebnih robova. Zatim bi bili zavezani i žigosani vrućim željezom bilo na stražnjici, bilo na bedru, kako bi se znali vlasnici. Sada je crnac uistinu bio vlasništvo židovskog kupca. Ako bi pobjegao bio bi identificiran.

Prema toj proceduri je slijedilo i oprostajno slavlje. Bio je slučajeva kada bi cijele obitelji bile dovođene iz unutrašnjosti na obalu, te zatim odvajane pri kupnji – otac na jedan brod, sinovi i kćeri na drugi. Ova „oprostajna“ slavlja obično su pratile suze, emocije i tugu. Bilo je malo radosti, ako i ikada. Idući dan bi počeo transport s kopna na brod. Bilo je uređeno tako da se odjednom uzme četiri do šest crnaca kajacima na brod. Naravno, trgovci su bili svjesni kako crnci svoju domovinu vole više iznad svega, te su morali biti natjerani kako bi ju napustili. Tako da su neki crnci skakali u vodu. Ali na ovo su prekomorci bili spremni s oštrim psima pa bi brzo povratili letača. Drugi bi crnci pak izabrali utapanje. Što bi se ukrcalo živo odmah bi se razodjenulo. Tu je bila još jedna prilika za bijeg s broda kako bi se došlo do kopna i slobode. Ali trgovci robovima su bili nemilosrdni i bezosjećajni; bili su zabrinuti samo za dovođenje crnog tereta u Ameriku s najmanjim gubitcima. Zato bi se ulovljenom koji bi pokušao pobjeći odrezale noge pred očima preostalih crnaca kako bi se napravilo „reda“.

Ukrcani, crnci bi bili odvajani u tri grupe. Muškarci su bili smješteni u jednom dijelu broda. žene u drugom, pri čemu bi pohotni kapetan najmlađe i njemu najljepše crkinje

Tko je doveo robove u Ameriku?

stavio tamo gdje su mu najbliže. Djeca bi ostala na palubi, prekrivena platnom za lošeg vremena. Na ovaj je način brod s robovima nastavio svoj put prema Americi. U glavnini slučajeva, brodovi su bili premaleni, i u potpunosti neprilagođeni za transport ljudi. Bili su opremljeni jedva za transport životinja kojima su crnci slični. Na jednom prostoru, visine od metra, bi ova nesretna stvorenja bila položena horizontalno, usko jedno uz drugo. Većinom su bili vezani lancima jedni za druge. U toj poziciji su morali ostati tri mjeseca, do kraja putovanja. Rijetko kada je tamo bio kapetan koji je suosjećao s njima ili pokazao i najmanji osjećaj prema tim jadnim stvorenjima. Povremeno bi bili odvođeni u grupama na palubu zbog svježeg zraka, okovani željezom.

Nekako, ovi su crnci dosta mogli podnijeti. Povremeno bi jedan od njih poludio, i ubio najbližega sebi. Također su im se rezali nokti kako ne bi jedni drugima mogli trgati meso. Najgore borbe bi bile između muškaraca, zbog centimetra ili dva za udobnu poziciju. Tada i uskakao prekomorac sa svojim bičem. Nezamislivi, grozni ljudski izmet u kojem su ovi robovi morali trpiti put je neopisiv. U ženskom dijelu su vladali jednaki uvjeti. žena bi rađala usko stisnuta uz drugu. Mlađe crkinje su konstantno silovali kapetan i posada, što je rezultiralo mulatima po dolasku u Ameriku. U Virginiji ili bilo kojim drugim južnjačkim lučkim gradovima robovi bi odmah bili prebačeni na kopno i prodani. Redovna aukcija bi prema načinu kupnje bila u Africi. Najbolji ponuđač bi dobio „robu“. U mnogim slučajevima – zbog neopisive prljavštine – neki od crnaca bi se tijekom prekomorskog putovanja iz Afrike u Ameriku, razbolili. Postali su radno nesposobni. U tom bi slučaju kapetan prihvaćao bilo koju cijenu. Bilo ih se teško riješiti jer nitko nije htio bolesnoga crnca. Zato, ne iznenađuje kako bi židovski, neetični doktori namirisali novu zaradu. Kupili bi bolesnog crnca za sitne novce, zatim ga izliječili i prodali za dobru cijenu.

Ponekad bi kapetanu ostalo par crnaca koje nitko nije htio kupiti. U tom bi se slučaju vratio u Newport i tamo ih prodao židovima u jeftinu poslugu. U drugim slučajevima bi ih židov vlasnik broda preuzeo. Zato je grad Newport i njegovo predgrađe godine 1756. imao 4697 vlasnika. Ropstvo se nije proširilo na sjever. Štoviše, u mnogim sjevernoameričkim kolonijama ropstvo je bilo strogo zabranjeno. U Georgiji npr. i Philadelphiji. I opet su se židovi snašli i dobili slobodu iz rata za nezavisnost, pa su zamislili kako bi bilo dobro legalizirati trgovanje robovima. Prvo je trebalo pročitati imena onih osoba koje su živjele u Philadelphiji i htjele promjenu postojećih zakona vezanih za ropstvo. To su: židovi *Sandiford, Lay, Woolman, Solomon, i Benezet*. To sve objašnjava! Ali vratimo se na brod „Abigail“. Njegov kapetan – a to smo pročitali iz brodskih knjiga – je dobro zaradio. Prodao je sve svoje crnce u Virginiji, i investirao određen novac u duhan, rižu, šećer, pamuk i i otišao u Newport gdje je pohranio svoju robu. Saznali smo iz knjiga kapetana Freedmana da je „Abigail“ bio mali brod i da je mogao primiti 56 ljudi. Uspio je ipak, od jednoga puta dobiti 6621 dolar, koje je na povratku dostavio vlasniku broda: Aaronu Lopezu. Basnoslovni iznosi koje su židovski trgovci robovima skupili najbolje je prikazati ako naglasimo mnoge godine tijekom kojih se odvijala prodaja i kupovina ljudskog mesa. Prije 1661. sve su kolonije imale zakone koji su branili ropstvo. Te godine su židovi postali dovoljno moćni da bi se mogli žaliti na ove zakone, i pravo ropstvo je počelo.

Tko je doveo robove u Ameriku?

Židovi su otkrili da su kolonisti trebali dodatnu radnu snagu koja će im pomoći u čišćenju polja za sadnju, pomoći na gradnji kuća, i općenito za pomoć na žetvi. Ovo je bilo osobito istinito za južne države o kojima smo govorili ranije. Južnjaci su imali goleme staze plodnoga tla, pogodnoga za rižu, pamuk, duhan i šećernu trsku. Isprva su bili unovačeni istrošeni Europljani. Engleska vrata zatvora su se otvorila i konačno ratni zatvorenici iz Engleske i Nizozemske su bili dovedeni kolonijama, te bili natjerani da rade dok ne bi isplatili trošak transportiranja brodom a onda bili pušteni.

Ne treba dugo židovu da otkrije što rade njegova braća, tako da se grupa židova smjestila u Charlestonu (južna Karolina) gdje su postavili destilatore za pravljenje ruma i viskija. I oni su naučili da mogu trgovati s domorocima na zapadnoj obali Afrike za slonovaču, te su kupili nekoliko brodova i poslali u Afriku, zamjenjujući obične staklene perlice i druge jeftine ukrase za slonovaču, što je pak zauzimalo malo mjesta na brodu.

Tako je ovim židovskim trgovcima palo na pamet da bi mogli opremiti plantaže na jugu s „crnom slonovačom“, potrebnom u močvarnim i malarijskim uvjetima, koje europska radna snaga nije mogla podnijeti bez bolesti, i koja bi mogla ne samo popuniti rupe na njihovim brodovima već i donijeti enorman profit. (Ta ista grupa je ranije pokušala s prodajom Indijanaca u robove ali pokazali su se neučinkovitima, jer Indijanci nisu mogli podnijeti takav rad.) Zbog toga je drugi segment trgovanja robovima postao aktualan i profitabilan izvan Charlestona. Nekoliko je brodova crnih robova poslala nizozemsko-karipska tvrtka na Manhattan. Tijekom ovog vremena ustanovio se broj vlasnika plantaža na Karibima te su dva židova, *Eyrger* i *Sayuer*, sa strogim *Rothschildskim* vezama u Španjolskoj, osnovali agenciju koju su nazvali ASIENTO, koja je kasnije djelovala i na području Nizozemske i Engleske. Kroz ove su veze židovi iz Nizozemske i Engleske koristili svoj utjecaj i u oba slučaja surađivali u vodi židovskog opskrbljivanja crnih robova za koloniste.

S godišnjim ulovom i transportom od jednog milijuna crnaca nije teško izračunati da je od 1661. do 1774. godine (113 godina) otprilike 110 milijuna robova bilo odvezeno iz svoje domovine. 10%, ili 11 milijuna crnih robova došlo je do kolonija živo. Govorili smo o malom brodu „Abigail“ koji je mogao smjestiti 56 ljudi a profit je po putu ipak bio golem, uz malu ili nikakvu investiciju. Bilo još mnogo drugih brodova, ali mi ćemo se ovdje koncentrirati na njih nekoliko, poput „La Fortuna“, „Hannah“, „Sally“ ili „Venue“ koji su puno profitirali. „La Fortuna“ je, kada smo ju već spomenuli, svaki put prevozila 217 robova. Vlasnici bi zaradili ništa manje od 41 438 dolara po putu. Ovo su bili dolari koje su trgovci robovima mogli zadržati. A ti dolari su bili takve vrijednosti da se za njih puno toga moglo kupiti. Ako se uzme u obzir da su židovi Newporta posjedovali oko 300 brodova, konstantno aktivnih, koji su putovali na relaciji Newport – Afrika, Charleston (ili Virginia), može se odrediti nevjerojatna zarada židovskih brodovlasnika. Uistinu, židovi priznaju, da je od 600 brodova koji su napustili luku Newporta „najmanje polovica njih“ otišla u Afriku, a znamo „što su tražili“ ovi brodovi koji su otišli u Afriku.

Činjenica da je Aaron Lopez imao kontrolu nad više od pola poslova sklopljenima s kolonijama na Rhode Islandu od strane Newporta je dobro poznata – činjenica. Poznati rabin *Morris A. Gutstein* u svojoj knjizi, *Priča židova iz Newporta*, pokušava opovrgnuti

Tko je doveo robove u Ameriku?

ove činjenice zauzimajući stav da nema dokaza da su židovi imali veze s trgovinom robovima. Upravo se zato nameće kao imperativ dokazati da židovi uistinu jesu bili povezani s trgovanjem robovima. Posebno zato što taj rabin inzistira na tome da su oni dali velik doprinos, i kako je njihovo bivanje tamo za područje grada Newporta čisti „blagoslov“. Sigurni smo, da će nam Morris A. Gutstein dopustiti iznošenje činjenica koje on nije uspio pronaći.

Gledajući jedan izvještaj trgovačke komore kolonije Rhode Island godine 1764., npr., pronalazimo da se godine 1723. „nekoliko trgovaca u Newportu“ dosjetilo kako bi mogli newportski rum slati na afričke obale. To se razvilo u takav izvoz da se u nekoliko godina tamo izvezlo „nekoliko tisuća mjera za tekućinu“ ruma. Za koju je svrhu bio taj rum? Institut Carnegie u Washingtonu je prezentirao i objavio autentične dokumente nazvane „Ilustrirani dokumenti povijesti trgovine robovima u Americi“. želimo iznijeti par činjenica iz ove posebne kolekcije originalnih dokumenata i istražiti ih pobliže, i ne kako bi dokazali da je dosadašnji rabin Morris A. Gutstein u krivu. U ovoj kolekciji prvog američkog instituta učenja, istražujemo grad „Rhode Island“ koji je uvelike prisutan u javnoj dokumentaciji koja se tiče trgovine robovima. Ovdje se mogu naći dokumentirani primatelji brojnih popratnica, također pisma trgovcima robova i korespondencija s kapetanom broda, koji su bili židovi u 15% slučajeva, s prebivalištem u Newportu. Među njima je na primjer židov *Isaac Elizar*. On je napisao pismo kapetanu *Champlinu* 6. veljače 1763., govoreći kako želi biti posrednik za ukrcaj robova. Zatim slijedi židov *Abraham Pereira Mendez*, i jedan od glavnih trgovaca robovima *Jacob Rod Rivera* – zakonski otac Aarona Lopeza. I tu je još sam Aaron Lopez i mnogo mnogo drugih židova.

Iako smo govorili o Aaronu Lopezu već nekoliko puta, veličina ove dokumentirane rasprave nas ograničava te nismo u mogućnosti opisati sve pisce koji se spominju u dopisivanju koje se tiče robovlasništva, njihova imena i posebne datume – radije, želimo proučiti dokumentaciju samog Instituta Carnegie – imajući Aarona Lopeza na umu. želimo vidjeti u čemu je to ustrajao ovaj židov i što je bio njegov posao. Ovo želimo zbog činjenice da se rabin Morris A. Gutstein predstavlja „uzvišenim i profinjnim građaninom Newporta“, koji je bio darežljiv i čak pomagao potrebitima. U velikom broju objavljenih originalnih nepristranih spisa na Institutu Carnegie nailazimo na informaciju da je Aaron Lopez uvelike trgovao na afričkoj obali, zamjenjujući rum za robove. Ove nepobitne činjenice nalaze se u:

Pismu kapetana Williama Steada Aaronu Lopezu, 22. lipnja 1764.

Pismu Aarona Lopeza kapetanu Nathanielu Briggsu, 22. srpnja 1765.

Pismu kapetanu Abrahamu Allu, 22. srpnja 1765.

Pismu Aarona Lopeza kapetanu Williamu Steadu, 4. veljače 1766.

Pismu kapetana Williama Steada Aaronu Lopezu, 7. ožujka 1766.

Pismu Aarona Lopeza kapetanu Williamu Steadu, 20. veljače 1766.

Pismu kapetana Williama Steada Aaronu Lopezu, 8. listopada 1766.

Pismu kapetana Williama Steada Aaronu Lopezu, 9. veljače 1767.

Tko je doveo robove u Ameriku?

Osim toga postoje slične izjave originalno i izvan pisama Aarona Lopeza, koje je uputio kapetanima *Henry Crugeru*, *David Millu*, *Henry Whiteu*, *Thomas Dolbearu* i *William Mooreu*. Uistinu, jedno pismo kapetana Williama Moorea Aaronu Lopezu & Kompaniji praktički je otkriće, te u ovom trenutku od posebnog značaja. Htjeli bi se osvrnuti na glavni dio pisma u kojemu kapetan Moore piše: „želim ti dati na znanje da je tvoj brod ‚Ann‘ pristao ovdje preksinoć sa 112 robova, odnosno 35 muškaraca, 16 jakih mladića, 21 manjih dječaka, 29 žena, 2 odrasle djevojke, 9 mlađih djevojaka, i uvjeravam te ovo je rum u teretu kakav još nisam sreo, iz cijele grupe možda je petoro onih koji bi se iz toga izuzeli.“ Datum na pismu je 27. studenoga 1773. Još nismo priložili, zbog manjka prostora, sve izložke i vrijedne sadržaje koje nam je Institut Carnegie omogućio. 29. studenog 1767., židov Abraham Pereia Mendez – kojega je prevario jedan njegove vrste – iz Charlestona, otkuda je putovao kako bi imao bolju kontrolu nad svojim crnim teretom, napisao je Aaronu Lopezu iz Newporta: „Ovi su crnci, koje mi je kapetan Abraham All dostavio, bili u tako lošem stanju zbog jadnog transporta da sam bio prisiljen prodati 8 dječaka i djevojaka za jedvitih 27 (funti), drugu dvojicu za 45 (funti) i dvije žene svaku za 35 (funti).“ Abraham Pereia Mendez je bio jako ljut i optužio Aarona Lopeza da ga je „prevario“. Ovo pismo upućuje na to da je ovaj darežljivi i profinjeni građanin Newporta bio nezasitan u svojoj pohelpi za novcem. To je razlog zašto je rabin Morris A. Gutstein predstavljao takvog plemenitog čovjeka, Aarona Lopeza, zašto je ustrajao na svojim upitnim metodama. Crnci su mu pak predstavljali pogodnost.

U svim pismima koje je Institut Carnegie ozbiljno nedostaje humanog sažaljenja za sirote crne robove. Nedostatak osjećaja i sućuti za crnce koje su zlostavljali njihovi židovski trgovci, može biti iščitan iz dnevnika kapetana koji je upravljao brodom Aarona Lopeza. Uneseni podatak odnosi se na put od afričke obale do Charlestona. Štoviše, to su izvorni dokumenti, koje je objavio Institut Carnegie u Washingtonu, koji privlače pozornost na organizaciju o kojoj se do sada znalo malo ili ništa; niti se računalo na daljnji publicitet u knjigama ili novinama. Zato se ne treba čuditi ako se na činjenicu o vodećem udjelu američkih židova u trgovini robovima gleda kao na monopol, nepoznat ne-židovskim Amerikancima i mnogim ljudima diljem svijeta. Drugi, pak, upoznati s činjenicama, imali su dobar razlog da ostanu bolno tihi. Kapetan drugog broda „Othello“ između ostaloga je napisao u svoj dnevnik:

- 6. veljače: jedan se čovjek utopio u procesu utovara.*
- 18. ožujka: dvije su žene pobjegle jer nisu bile u okovima.*
- 6. travnja: jedan čovjek umro od dizenterije.*
- 13. travnja: jedna žena umrla od dizenterije.*
- 7. ožujka: jedan čovjek umro od dezenterije.*
- 16. lipanj: jednog čovjeka ubio Kap Henry.*
- 21. lipanj: jednog čovjeka ubio James Fluss.*
- 5. srpnja: jedna žena umrla od vrućice.*
- 6. srpnja: jedna je djevojka, bolesna već dva mjeseca, umrla.*

Ovo je plovilo putovalo 5 mjeseci. Koliko je strašna i neopisiva bila patnja milijuna ovih crnaca koji su silom odvedeni iz svojih afričkih nastambi, natrpanih zajedno ispod palube poput životinja, te zatim prodanih s manje savjesti nego što bi to bio slučaj kod prodaje

Tko je doveo robove u Ameriku?

stoke. Malo je čudo da je samo desetoro od njih umrlo, kupljenih za samo par dolara, a prodanih za iznos od 2000 dolara. Neki su crnci uspjeli, iskoristivši nepažnju, preuzeti kontrolu nad jednim ili drugim brodom i punom snagom okrenuti natrag prema afričkoj obali. Posada jednog broda „tri prijatelja“ npr. je toliko mučila svoj crni teret da su oni odgovorili krvavom pobunom. Ubili su kapetana i cijelu posadu, i mrtve bacili u more. Zatim su zaplovili natrag k Africi gdje su jedva povratili svoju teško zasluženu slobodu. Slična je sudbina zadesila brod „Amistad“. Među robovima je bio sin neprijateljskog plemenskog poglavice. Dok je brod već bio na putu, imao je namjeru sa svojim sunarodnjacima napasti brodsku posadu. Putem krvave borbe uspjeli su zarobiti kapetana. Crnački princ ga je natjerao da se vrati prema Africi, ali navečer pod okriljem noći mu se promijenio kurs, te je prvo mjesecima tumarao dok se konačno nije približio američkoj obali, i sreo vladin brod. Ovo se dogodilo 1839. godine kada je trgovina robovima već bila zabranjena i ilegalna. Crni robovi su bili oslobođeni, a kapetan kažnjen. Pomorska putovanja nisu bila bezazlena s crnim teretom što objašnjava činjenicu da su židovi gotovo uvijek zapošljavali kapetane ne-židove. Trgovci robovima radije su ostajali u svojim uredima i brojali masne iznose nakon svakog putovanja, poput Aarona Lopeza koji je svojim nasljednicima ostavio jedno od najvećih bogatstava u razdoblju Nove Engleske.

Kada se promatraju činjenice u ovim dokumentima, važno je uvijek zapamtiti da se kapetan koji nije izgubio više od 9 od 19 robova na povratku mogao smatrati sretnim. Jednako je važno zapamtiti da su ova jadna crna stvorenja morala ležati u ljudskom izmetu cijelim putem. Zamislite to! Nije ni čudo da je bilo toliko bolesti i zaraza. Sjetite se brojki: približno 110 milijuna crnaca je bilo zarobljeno i odvedeno iz svojih afričkih domova. Samo 11 milijuna tih crnih robova došlo je živo do kolonija.

A židovi još uvijek govore o Nijemcima i *Hitleru* i kako je 6 milijuna židova ubijeno tijekom Drugog svjetskog rata. Ovo je najveća LAŽ nametnuta ljudima na svijetu – budući da je priča o jadnim crnim robovima dokumentirana. Dokumentirana kao ISTINA. Dokaz je još uvijek dostupan za ljude koji ga žele vidjeti. Institut za tehnologiju Carnegie nalazi se u Pittsburghu (Pennsylvania). Kao što je dokument pokazan povremeno prolazio kroz ruke židova, dokaz će vjerojatno biti uklonjen i uništen, a konačno će sva dokumentacija koja šteti židovima biti uklonjena. Židovi tako rade već stoljećima. Istina, ipak – istina koja ima činjenice ne može zauvijek biti skrivana – i mnoge istine otkrivaju ovakvi poput nas, koji žele osloboditi istinu od tih vražjih sinova - židova. Dosada objavljenu dokumentaciju osigurao je Institut Carnegie, kasnije poznat kao Institut za tehnologiju Carnegie.

Slijedi samo dio brodova za robove koju su posjedovali židovi:

'Abigail' Aarona Lopeza.

Mosesa Levyja i Jacoba Franksa.

'Crown' Isaaca Levyja i Nathana Simpsona.

'Nassau' Mosesa Levyja.

'Four Sisters' Mosesa Levyja.

'Anne & Eliza' Justusa Boscha i Johna Abramsa.

Tko je doveo robove u Ameriku?

'Prudent Betty' Henry Crugera i Jacoba Phoenixa.

'Hester' Mordecaia i Davida Gomeza.

'Elizabeth' Davida i Mordecaia Gomeza.

'Antigua' Nathana Marstona i Abram Lyella.

'Betsy' Wm. DeWoolfa.

'PoUy' James DeWoolfa.

'White Horse' Jan de Sweevtsa.

'Expedition' Johna i Jacoba Rosevelta.

'Charlotte' Mosesa i Sama Levyja te Jacoba Franksa.

'Caracoa' Mosesa i Sama Levyja.

Teklići robova u židovskom vlasništvu bili su također 'La Fortuna', 'Hannah', 'Sally', i 'Venue'. Neki od židova Newporta i Charlestona koji su bili upleteni u destilijeriju ili trgovinu robovima, ili oboje, su: Isaac Gomez, Hayman Levy, Jacob Malhado, Naphtaly Myers, David Hart, Joseph Jacobs, Moses Ben Franks, Moses Gomez, Isaac Dias, Benjamin Levy, David Jeshuvum, Jacob Pinto, Jacob Turk, Daniel Gomez, James Lucana, Jan de Sweevts, Felix (cha-cha) de Souza (znan kao 'Princ ropstva' i drugi samo spram Aarona Lopeza), Simeon Potter, Isaac Elizer, Jacob Rod, Jacob Rodrigues Rivera, Haym Isaac Carregal, Abraham Touro, Moses Hays, Moses Lopez, Judah Touro, Abraham Mendes and Abraham All.

Od nekih 600 brodova koji su napustili luku Newporta, više od 300 ih je bilo uključeno u trgovinu robovima. Redovni teret jednog broda „La Fortuna“ činilo bi 217 robova koji bi koštali oko 4300 dolara a bili prodani za 41 438 dolara. Samo 10% kapetana na tim brodovima bili su židovi, čime nisu sebe htjeli podređivati šestomjesečnom putovanju. Radije su ostajali kod kuće i nastavljali raditi na destilatorima, čime su nastavljali opskrbljivati rumom i viskijem Indijance kroz mnoge godine i uz veliki profit.

KORIŠTENA DOKUMENTACIJA

1. Elizabeth Donnan, 4 Vols. Documents Illustrative of the History of the Slave Trade to America, Washington, D.C., 1930-1935
2. Carnegie Institute of Technology, Pittsburgh, Pennsylvania
3. Malcolm Cowley, Adventures of an African Slaver, 1928, Published by Albert and Charles Bori, New York
4. Rabbi Morris A. Gutstein, The Story of the Jews in Newport
5. Cthmar Krainz, The Jew Discovem America
6. Henry Ford, The International Jew
7. Maurice Pinay, The Plot Against the Church
8. The Central Conference of American Rabbis, Protocol for World Conquest, 1956
9. Frank L. Britton, Behind Communism

Ne možemo govoriti makar i o ovoj šturoj povijesti suvremenog židova bez da spomenemo fenomen koji je uvijek poražavao ne-židovsko društvo. To je sposobnost židova da kolektivno zadrže svoj identitet unatoč stoljetnom izlaganju kršćanskoj civilizaciji. Bilo kojem učeniku judaizma ili čak samim židovima ovaj se fenomen djelomično objašnjava činjenicom da judaizam u glavnini nije vjera, niti ima uglavnom rasni karakter, niti je pak čisto stvar narodnosti. Prije je spoj svega toga, trojstvo na neki način. Judaizam je najbolje opisati kao narodnost građenu na stupovima rase i vjere. Sve to je usko povezano s drugim aspektom judaizma, mitom proganjanja. Od prvog pojavljivanja u povijesti židovi propagiraju ideju da su iskorištavani i progonjeni narod, i ta ideja jest i uvijek je bila, središnjica židovskog razmišljanja. Mit o proganjanju je adhezija i cement judaizma: bez toga bi židovi još odavno prestali postojati, niti bi se njihova rasno-religijska narodnost oduprla tome.

Činjenica je da su židovi patili puno puta u tijeku svoje povijesti, ali kao i drugi narodi. Glavna razlika je da su židovi održavali ravnotežu. Moramo ponoviti – održavali su ravnotežu – napravili su tradiciju progonjenja.

Usputni pokolj tisuća kršćana nitko ne pamti u zadnjih 50 godina, ali misao na najmanju lošu učinjenu stvar nad židovom čuva se zauvijek u židovskoj povijesti. A svoje jadikovke ne pričaju samo između sebe već također i cijelom svijetu.

Kraj izvornog rada

Tko je doveo robove u Ameriku?

Sljedeće smjernice dodane su od strane urednika da bi olakšale vaše istraživanje.

The International Jew Henryja Forda „Adventures of an African Slaver Malcolma Cowleyja, 1928, 11.str. Aaron Lopez i njegova obitelj stigli su u Newport oko 1750. iz New Yoka preko Lisbona, Portugal. Lopez je u novi svijet stigao kao član obitelji „Marrano“ s kršćanskim imenom „Don Duarte Lopez“. Lopez je odmah napustio svoje kršćansko ime i preuzeo hebrejsko Aaron te se podvrgnuo ritualu obrezivanja. Unutar 20 godina Lopez je posjedovao ili imao koristi u više od 80 plovila. Lopez je također jedan od originalnih osnivača i doprinositelja Touro sinagoge i pri kraju svog života bio proglašavan jednim od prinčeva trgovine mlade Amerike. Njegovi trgovinski interesi uključivali su rum, melasu, tekstil i afričke robove.

Obitelji Moses Levyja i Moses Seixasa su živjele u jednoj od najvećih kolonijalnih palača Newporta u 29. Touro ulici. Seixas je bio član osnivač najstarije židovske masonske lože (Kralj David u Newportu) Veliki meštar masonske lože Rhode Islanda. Seixas je bio dobro znan kao blagajnik banke Rhode Islanda. Predsjednik (Parnas) Touro sinagoge u doba Georga Washingtona, Seixas je isto obavljao i zavjet obrezivanja (B'rith Milah). Prominentni Moses Levy New Yorka i Newporta bio je jedan od židovskih aškenazi obitelji u Newportu u to vrijeme. Levy je posjedovao palaču u Touro ulici te u oporuci dao posjed Mosesu Seixasu 1792.

Tko je doveo robove u Ameriku?

„Gospodine: Dopustite djeci Abrahamovoj da Vam pride najsrdačnije i pođe za Vašom osobom i meritumom, te da se pridruže našim sugrađanima u iskazivanju dobrodošlice Vama u Newportu. ... Uskraćeni kao što do sada jesmo bili za neprocjenjiva nam prava slobodnoga građanina, mi sada – s dubokim osjećajem zahvalnosti Svemogućemu koji određuje red – primjećujemo vladu koja se uzdigla za dostojanstvo naroda – vladu koja pobožništvo ne sankcionira, proganjanju ne pomaže, već velikodušno pridonosi slobodi uma i imunitetu državljanstva, smatrajući svakoga koje god nacije i jezika, jednakim dijelom velikog vladinog aparata. Ovu toliko široku i prostranu Federalnu Uniju, čija je osnova čovjekoljublje, uzajamno povjerenje i javna nevinost, ne možemo ne prepoznati kao djelo velikoga Boga, koji vlada u nebeskim vojskama i među zemaljskim naseljenicima koji rade što god je volja Njegova. Za sve blagoslove građanske i vjerske slobode koju uživamo pod pravednom i dobroćudnom administracijom, želimo izraziti svoju zahvalu Stvoritelju dana, Zaštitniku ljudi, moleći ga da anđeli koji su doveli naše pretke preko divljine u obećanu zemlju milostivo vode tebe u svim teškoćama i opasnostima u ovom zemaljskom životu; i kada kao Jošua, ispunjeni danima i častima, vi ste okupljeni svojim očevima, neka vam je dopušteno otići u nebeski raj i postati dio vode života i drva besmrtnosti.“

Načinio i potpisao red Hebrejske vjerske zajednice u Newportu, Rhode Island, 17. kolovoz 1790. *Moses Seixas, Warden*

Posjetite nas na internetu

NSDAP/AO NOVA EUROPA DER STÜRMER

I PREUZMITE BESPLATNE NACIONALSOCIJALISTIČKE
PUBLIKACIJE NA **HRVATSKOM** JEZIKU

